

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 243.

Tiende Session.

58de Møde.

Fredagen den 17de Decbr. Kl. 1.

(Forsat.)

Ischering: Det synes, som om de ærede Forslagsstillere ikke egentlig selv vide, hvor de ville hen med den motiverede Dagsorden, medens den naturligste Vej at gaae vilde være den at fortsætte Sagens Behandling og igjennem en Votering bringe den til anden Behandling, hvortil jeg haaber, at den vil komme. Det er min Overbeviisning, at Loven af 4de Marts 1857 er en uheldig Lov, hvorpaa der for Diebliffet intet Heldigt for Staten kan bygges, hverken i finantstel Henseende eller som Jernbane. Selv om Banens Retning var bedre valgt, vilde der dog for Diebliffet intet Gavnligt kunne bygges derpaa, fordi Banen, naar man tog fat paa den, saaledes som Forholdene nu ere, vilde blive meget kostbar. Jeg skal imidlertid ikke gaae ind herpaa i Anledning af den motiverede Dagsorden, thi det ligger mere for, naar vi fortsætte Sagens Forhandling, men jeg skal nu meget raade de ærede Forslagsstillere til at enes om en Ting, som de maaskee kunne blive enige om, og det er, at tage Forslaget tilbage. Dagsordenen er filllet, som det nu viser sig, deels af Mænd, som ønske denne Bane, og deels af Mænd, som ikke vilde have den; det tillader jeg mig at kalde en unaturlig Forbindelse, for at lukke Munden paa Thingets Udtalelser. Dagsordenen maatte være filllet enten af Mænd, som reent ud kunne sige: vi vilde ikke have denne Bane, og dertil have

vi baade finantstille og andre Grunde, eller af Mænd, som sige: vi vilde have Banen, og dersom vi vilde vi strax have denne Forhandling afbrudt; kun ad disse tvende Veie kunde en Dagsorden komme frem, som i dette Diebliff kunde føre til et heldigt Resultat, hvormod den foreliggende, efter hvad der nu er blevet sagt om den, vanffelig vil kunne gjøre det.

Winther: Efter de Udtalelser, som vi have hørt af de ærede Forslagsstillere af Dagsordenen, og efter den Slutning, som denne har faaet, efterat man meddeelte mig, at den vilde fremkomme, troer jeg ogsaa, at det vilde være heldigt, om Dagsordenen blev frafaldet; thi i Slutningen af den nævnes Loven af 4de Marts 1857 og omtales som den, paa hvis Gjennemførelse der dog tænkes. Denne Umstændighed gjør, at jeg aldrig kunde være kommen til at stemme for Dagsordenen, saaledes som den nu seer ud; da jeg hørte den oplæse, udbad jeg mig derfor hos den høitærede Formand, at der maatte foregaae en deelsvils Afstemning, og hvis Slutningen ikke havde kunnet blive bortstemt, havde jeg ikke kunnet slutte mig dertil. Dengang forelaae imidlertid ikke de Udtalelser, vi senere have hørt, men efterat de ere fremkomne, er det ogsaa paa Grund af dem umuligt for mig at slutte mig til Dagsordenen. Da der blandt de ærede Forslagsstillere er Nogle, der dele den samme Anskuelse som jeg, nemlig, at det vilde være uheldigt, om Jernbaneanlæg i Jylland begyndtes i Genhold til denne Lov, troer jeg, at de gavne den Sag, som de foresøgte, bedre derved, at de for deres Bedkommende frafaldte Dagsordenen, ligesom den allerede er frafalden af en af de Forslagsstillere, som have den modsatte Anskuelse.